

taget Forhandlingen dreie sig. Jo mere man fra begge Sider nærmer sig denne Grændse, desto snarere maatte, mener jeg, en Overenskomst engang kunne ventes. Hidtil er jo i Birkeligheden en Goldreform strandet paa altfor vidtgaende Krav fra dem, der fordrede Nedsættelser i det andet Thing. Den kan ogsaa strandes paa altfor stor Paaholdenhed, naar man intet Væsentligt vil opgive. Vi vide jo aldeles ikke i dette Dieblit, hvorledes man vilde tage denne Sag, dersom den kom til Forhandling i det andet Thing, men jeg vil sige, at indenfor den Grændse, som for mig ligger i de historiske Forudsætninger ved Krigstoldfattens Tilblivelse, ligge de praktiske Spørgsmaal. Jo mere vi nærme os til denne Grændse — $1\frac{1}{2}$ Million Kroner blev f. Ex. angivet af den ærede 7de Landsthingsmand for 1ste Kredts — desto nærmere — tidligere eller sildigere, Tidspunktet taler jeg ikke om — staa vi ved en Overenskomst. Jo mere vi fjerner os derfra, desto usandsynligere bliver en Overenskomst, desto mere forøges de Misstemninger, desto mere uddybes de Spaltninger, hvoraf vort Land og vort Folk sønderriives.

Bloug: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden: Der er ikke Flere, der bestemt have begjæret Ordet, men der er endel ærede Medlemmer, der have antydet for mig, at de kunde ønske at tage Ordet, vistnok om mere specielle Forhold. Jeg vil spørge disse ærede Medlemmer i den Orden, hvori de have henvendt sig til mig, om de i Diebliffet ønske Ordet. Er den 4de Landsthingsmand for 1ste Kredts tilstede? (Carstensen: Jeg frasalder Ordet.) Jeg spørger dernæst, om den ærede 1ste Landsthingsmand for 2den Kredts ønsker Ordet. (Haffner: For Diebliffet frasalder jeg Ordet.) Er den 7de Landsthingsmand for 1ste Kredts paa sin Plads, og ønsker det ærede Medlem Ordet? (Matzen: Jeg frasalder Ordet for Diebliffet.) Endelig er der den 5te Landsthingsmand for 1ste Kredts. Ønsker det ærede Medlem Ordet? (Garald Hansen: Ogsaa jeg frasalder Ordet for Diebliffet.) Jeg giver da Ordet til den 2den Landsthingsmand for 1ste Kredts.

Bloug: Jeg vil blot tillade mig et Par korte Bemærkninger til det Foredrag, den høitæredede Finantsminister holdt igaar. Jeg har ikke foreslaaet Traktoldens bestemte Afstæffelse strax, men netop i mit Foredrag iforgaars kun ønsket, at Regjeringen skal bemyndiges til at træffe en Overenskomst med vore nærmeste Nabolande om dens yderligere Nedsættelse eller Ophævelse. Der var en Bemærkning af den ærede Finantsminister igaar, som overraskede mig, nemlig at Traktolden ikke blot agtes bibeholdt, fordi det ubearbejdede Træ umegtelig er et godt Statteobjekt, men ogsaa

som Bessyttelsestold for de Plantninger, der foregaa i flere Dele af Landet, navnlig i Sjælland, idet man tænker sig, at de skulle med Tiden blive istand til at forsyne vort Land med alt det Savntræ, det behøver. Til denne Bemærkning vil jeg tillade mig at svare, at de Plantninger, der ere foregaaede i den sidste halve Snes Aar — over et synderlig længere Tidrum udfstrække de sig ikke — ville ikke kunne levere det fornødne Savntræ før om en 40—50 Aar. Det er altsaa en overordentlig Grad af Forsynlighed, naar man allerede nu tænker paa Bessyttelse for Produkter af disse Plantninger. Til den Tid ville desuden — jeg siger desværre for vedkommende Lande — Sverrigs og Norges Skove rimeligvis være saa medtagne, idetmindste de, der ligge i Nærheden af Jernbaner og Udfibningssteder, at de maatte næppe ville have Stort tilovers til at indføre hos os. Grunden, hvorfor jeg tillod mig at anbefale Traktolden til Regjeringens Opmærksomhed, og hvorfor jeg tillod mig at ytre et Ønske om, at den maatte kunne yderligere nedsættes og mulig ophæves, er den Bigtighed, som Træet har for vort Folks Udvikling, fordi vi Allesammen trænge til Boliger og ikke kunne indrette nogen Bolig uden et betydeligt Forbrug af Træ. Dette gjælder altsaa ligesaa meget om de fattige Klasser som om de mere velhavende; ja det gjælder mere om hine. Maatte vi kunne opleve den Dag, da der var Træguld ikke blot i alle vore Bøndergaard, men ogsaa i vore Bønderhuse, vilde vi efter min Mening samtidig med, at vi kom til at træde paa disse Trægulde, være traadte over paa et noget høiere Udviklingsstrin, ikke at tale om, at Jord- eller Træguld ere skadelige for Sundheden, hvilket maa være indlysende for alle dem, der hende de paagjældende Huses og Boligers Bestaenighed. I Forbindelse med den høitæredede Finantsministers Utilbøjelighed til at modtage en saadan Bemyndigelse, som jeg tillod mig at foreslaa, staaer hans Frygt for Traktater med fremmede Magter om Handelsanliggender. Ja jeg skal slet ikke negte, at saadanne Traktater kunne blive til stor Stade for de mindre Stater, der have afsluttet dem. Jeg tror, at i den Henseende har vort Naboland skabt et afkrækkende Exempel, idet svenskt Sprit, som de Herrer vide er meget høit beskattet — med 1 Kr. pr. Kande — bliver efter en stor Exportørs Erklæring, som jeg har hørt med mine egne Øren, udført imod fuld Goldgodtgjørelse og igjen efter nogen Bearbejdelse indført under Navn af fransk Cognak med en betydelig Goldnedsættelse. I saadanne Banskkeligheder kan man komme, og har man afsluttet Traktat med en Stat om Nedsættelser for visse Artikler, kan en anden Stat ogsaa forlange dem, hvorved der kan opstaa et stort Uddrag af de Indtægter, Staten ventur sig at Tolden. Jeg tror ogsaa, at den høitæredede Minister har fuldkommen Ret i, at vor Traktat med Rusland an-